

ὁπότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδε(σιν) ἡαρινο(ῖσι)
παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος
αὐτῆς ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀν-
(θρώποις.)
(393—403)

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ὁμόφρονα θυμόν
(ἔχουσαι)
πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμόν ἱαίνον
ἀμφαγαπαζόμεναι, ἀχέων δ' ἀπεπαινέτο θυμός.
γῆθοσύνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδ(όν
τε.)
(434—7)

... εἰς δ' ἄρα Ράριον ἔξε, φερέσιον οὐθαο ἄ-
(ροῦρης)
τὸ πρίν, ἀτὰρ τότε γ' οὐ τι φερέσιον, ἀλλὰ
(ἔκηλον)
ἐστήκει πανάφυλλον· ἔκευθε δ' ἄρα κρὶ λευκὸν
μῆδοι Δήμητρος καλλιφύρου· αὐτὰρ ἔπειτα
μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύνειν
ἥρος ἀεξιόμενοι, πέδω δ' ἄρα πίονες ὕγμοι
βορσέμεν ἀσταχύνων, τὰ δ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δε-
(δέσθαι.)
(450—56)

...αἶψα δὲ καρπὸν ἀνήκεν ἀρουράων ἐριβόλων.
πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθών
ἔβρισε(ε).

(471—3)
...σεμνά, τὰ τ' οὔπως τις ἔστι παρεξ(ίμ)εν
(οὔτε πυθέσθαι,)
οὐτ' ἀχέειν· μέγα γὰρ τι θεῶν σέβας ἰσχύανει
(αὐδήν.)

ἄλβιος ὅς τάδ' ὅπωπεν ἐπαχθονίων ἀνθρώπων·
ὅς δ' ἀτελής ἱερῶν, ὅς τ' ἄμμορος, οὐ ποθ'
(ὁμοίων)
αἶσαν ἔχει φθίμενος περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρῶεντι.
(478—82)

'Αλλ' ἄγ' Ἐλευσίνος θυοέσεως δῆμον ἔχουσαι
καὶ Πάρον ἀμφιρόντην Ἄντρονά τε πετρήεντα,
πότνια ἀγλαόδορ' ὠρηφόρε Διοῖ ἄνασσα
αὐτὴ καὶ κόρη περ καλλῆς Περσεφόνηα
πρόφρονες ἀντ' ὠδῆς βίωτον θυμῆρε' ὀπάξειν.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.
(490—5)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

'Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν, Λαοί·
Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς
ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

* * *

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα,
τῷ ἀπροσφῶ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν
ἐξαστραπτόντα, καὶ Χαίρετε, φάσκοντα, τρα-
νὺς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

* * *

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρης
ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας
πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμορῆσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ
στερεοῦμεθα.

Τὴν ἄμετρόν σου εὖσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἡπείγοντο, Χρ.στέ, ἀγαλλομένῳ ποδί,
Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

* * *

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες διπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ διακρύων ἐ-
ζήτουν προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

* * *

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε
νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου
Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

* * *

Ὡ θεῖας! ὦ φίλης! ὦ γλυκιάτης σου φω-
νῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδὸς γὰρ ἀπηγγέλω ἔσε-
σθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλό-
μεθα.

* * *

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα·
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα,
ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα· ὦ Πάσχα
λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσ-
περ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χρ.στός τὰ Γύναια
χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

* * *

'Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνή-
σωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυ-
νοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν ἡμνοῦ-
μεν, καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐ-
κτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ δνομά σου ὁ-
νομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνή-
σωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν· ἰ-
δοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ
τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύ-
ριον, ἡμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυ-
ρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον
ὤλεσεν.

* * *

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου
οἴκῳ, ἐσπερινὸν ἕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέ-
ων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· ὁ φωτίσας
τὸν κόσμον, τῇ τριήμερῳ Ἀναστάσει σου, ἐ-
ξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν
σου φιλάνθρωπε.

* * *

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαρνώσας τὸν ἡ-
λιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαι-
δρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐ-
σπερινὸν ἕμνον, φιλάνθρωπε.

* * *

Ἐν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σω-

τηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

(Ἀπὸ τὸ Πεντηκοστάριον)

ΛΙΒΙΣΤΡΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΑΜΝΗ

Ἐστρίγγιζα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐλάλουν εἰς τὰ
(νέφη,
εἰς γῆν κατεμαρτύρουν το καὶ εἰς ἄερα ἔλε-
(γά το,
ποτὲ εἰς τοῦ πόθου τὸν δεσμόν τράχηλον οὐ
(συγκλίνω,
καὶ τάχα ἐκατευόδωνα καὶ ὑπεκαμάρωνά το'
καὶ τώρα βλέπω τὸ ἄκλιτον τὸ ἐκράτουν
(συνεκλίθην
καὶ τὸ πολλὰ μου ἀγέρωχον ἐπαρεπέτασά το,
ἐδούλωσα τὸ ἐλεύθερον τῆς γνώμης μου εἰς
(ἐσένα,
καὶ τὸ εἶχα εἰς κατευόδομα, ἰδοὺ ἐμετάστρε-
(ψά το,
καὶ τὸ ὤμοσα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀφίρωσα
(εἰς τὰ νέφη
ὄρχοπατῶ το ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀρνούμαι, οὐδὲν τὸ
(λέγω.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

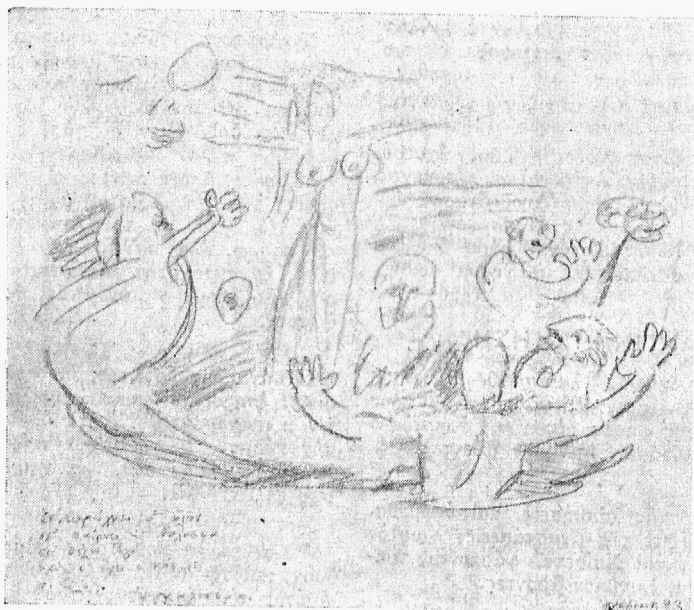
τιν κεφαλίτις κλίνει
τιν κυτάζα ὁ βαριόμορος μ' ἐπαταξε καὶ ἐκινι.
ελεγα πος τιν ιχα ιδυ πολιν κερυν οπισσ
καν σ' εκλιστα ζογραφιστι με θαμισμ περισσ.
κανε τιν ιχε εροτικα πισι ο λογιμοσμου
καν τ' ονυρο οταν μ' εθρεφε το γαλα τις μι-
(τροσμου.

(Κρητικός, αὐτόγραφο)

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Εἶντα ἔχετε γυροῦ γυροῦ καὶ εἶναι βαρειά ἡ
(καρδιά σας;
Δὲν τρῶτε καὶ νὰ πίνετε καὶ νὰ χαροκοπάτε,
πρὶν νὰ ῥθ' ὁ χάρος νὰ μᾶς βρεῖ, νὰ μᾶς ἐ-
(διαγυμῖσει,
νὰ διαγυμῖσει τοὶ γενιὲς καὶ νὰ διαλέξει τσ'
(ἄντρες,
νὰ πάρει τσ' ἄντρες τοὶ καλοὺς, τοὶ καστο-
(πολεμάρχους,
ὅπου τὰ κάστρα πολεμοῦν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΓΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σχέδιο γιὰ τὰ «Τραγουδίσματα» τοῦ Σωκράτη Λ. Σκαρτοῦ